

Zdenek Merta

PRAŽSKÁ SVATBA

a jiné erotické povídky

ZDENEK MERTA

PRAŽSKÁ SVATBA

a jiné erotické povídky

MLADÁ FRONTA

Copyright © Zdenek Merta, 2014
Photography © Tereza z Davle, 2014

Děkuji –

své vídeňské spřízněné duši Nadje Seelich za inspiraci
a neutuchající starost o mé psaní

Michalovi Šteflovovi za ochranu tvůrčího prostoru a spoustu
dalších věcí

Zdenku Pavelkovi za empatickou redakci

Tereze z Davle za fotografie

nakladatelství Mladá fronta (jmenovitě Romaně Jarolínové)
za vstřícný přístup k vydání této knížky

Z. M.

PRAŽSKÁ SVATBA

Hospoda U prince má výsadní strategickou polohu, z horní terasy máte velký přehled nad velkou částí Staroměstského náměstí. A tam právě oba hleděli a půjčovali si divadelní kukátko.

„Vidíš nevěstu? Proč nemá bílé šaty?“ – ptal se stříbrovlasý Lewis Anderson.

„Kde?“ – odpovídal otázkou jeho přítel Walter Mathias.

„No támhle přece.“

Kukátko zamířilo doprava.

„Máš pravdu, je v červeném. Ale přece bílé šaty měla před chvílí, když nás představovali.“

„Že by to byl někdo jiný? Jak je ale možné, že jsou si tak podobné, to jsou dvojčata?“

„Vždyť ona nemá žádné sourozence, aspoň pokud já vím. A moje informace bývají správné, vzpomeň si.“ – odpovídal mu Walter Mathias.

„Na co si mám vzpomenout?“

„Co jsi říkal?“

Oba pánové přiletěli z Melbourne, sice byznysem, ale i tak měli dost, let trval totiž třiadvacet hodin. Ale svatba v Praze je událost, pro kterou stojí za to přinášet oběti. Otec ženicha pro změnu přiletěl z Miami Beach, a to vlastním letadlem.

„Když to není sestra, tak je to kdo? Dvojnice? Chystá se nějaká legrace?“ – zajímal se Lewis.

„Ukažte, půjčte mi ten dalekohled“ – zapojila se paní Harazímová, která stála u zábradlí s oběma muži – „je to takové trochu zamotané, sama tomu vůbec nerozumím.“

Paní Harazímová byla vzdálenou příbuznou nevěsty a mluvila dobře anglicky, protože patřila k židovským dětem, které sir Nicholas Winton odvezl v roce 1939 vlakem z Prahy do Londýna. Zpět do vlasti se vrátila až minulý rok, mnoho let po příliš sametové revoluci, alespoň podle jejího názoru. Paní Harazímová sice neměla ráda fašisty, kteří poslali do koncentráku půl její rodiny, ale ani komunisty, kteří podobně naložili s druhou půlkou, a na složení stávajícího českého parlamentu měla vcelku vyhraněný názor.

Trochu zamotané to bylo, nechme tedy chvíli vyprávět hlavní postavu příběhu, třeba poodhalí některé aspekty svého počínání, díky kterému jsme se ocitli v předešlé situaci.

Mé občanské jméno je Zikmund Liška, což do jisté míry poznamenalo mé mládí, však si to jistě dovedete představit, zvlášť když vám řeknu, že mám vlasy maličko do ruda. Chodil jsem s Jiřinou, se svým koťátkem, už na vysoké škole a byla to velká láska. Ale udělal jsem chybu, chodil jsem trochu zároveň i s Monikou. To by vlastně až taková chyba nebyla, jenže Richard to Jiřině řekl, protože si blbec jeden plešatá myslel, že mu to může pomoci v dobývání její duše i těla. Ona se s ním sice ze vzteku jednou vyspala, ale pak nás odvrhla oba dva velmi nekompromisně. VELMI nekompromisně. Oba jsme se trápili, chvíli spolu nemluvili, posléze společně chlastali, ale na situaci to nezměnilo ani mrtě. Kontaktoval jsem také jejího bratra, kterého jsem znal jen letmo, ale neměl pro mě stopu pochopení, byl mi ostatně podezřelý, například chodil velmi divně oblečen a všem vykal. Ocitl jsem se na dně. Problém byl v tom, že Jiřina byla nesmírně krásná žena, k jejímž dobrým vlastnostem patřila i mimořádná vstřícnost a obětavost, a taky smysl pro humor, což je u vampů neobvyklé, a snadno si na tuto sestavu můžete vybudovat závislost, což se mi přihodilo.

Měla světle hnědé vlasy, hodně dlouhé a velmi variabilní. Když ležela nahá na zádech, přikryta svou hřívou, pod kterou probleskovaly některé části jejího opáleného těla – bylo to

umělecké dílo hodné Louvru. Když houpavě kráčela po břehu řeky a tmavě zlatavé copy jí poletovaly nad zadkem, ryby vyskakovaly, aby se aspoň na vteřinu mohly pokochat tou utěšenou nádherou. A toto vše mi nějaký čas patřilo, toto vše bylo součástí mé psyché i matérie.

Jak už jsem řekl, rozchod jsem nesl velmi těžce, srdce krvácelo a hlava si s tím vůbec neuměla poradit. Zkoušel jsem různé finity včetně pohovoru se Zbyňkem, což byl docela šíbr na tyhlety případy, ale nevycházelo nic. Byl jsem k ničemu, dělal jsem jen bordel, nakonec mě vyhlili i z fakulty a já šel na dva roky na vojnu. V kasárnách se mi podařilo Jiřinu vcelku vytěsnit, poněvadž tam byly úplně jiný srandy, což bylo pro mne v těch souvislostech docela milosrdné. Vlastně mě překvapilo, jak snadno zmizela z mé hlavy, říkal jsem si, že musím poradit Zbyňkovi, aby střelbu ze samopalu, hladovění a dlouhá noční pochodová cvičení přiřadil ke svým terapiím. Ale hlavní důvody pro můj brainwashing byly dva – převrat v devětaosmdesátém a to, že jsem potkal Lucii. Z vojny mě pustili pětadvacátého listopadu a den na to jsem ji potkal na Letné. Pravda, bylo nás tam skoro tři čtvrtě miliónu, je trochu zarážející, že klesla zrovna k mým nohám, když se jí ulomil podpatek, ale co se má stát, to se stane.

Když si báječnou ženskou vezme báječnej chlap, celej den jen tak sedí a popíjejí Chateaufort du Pape – tak to zpíval Michal Tučný a tak jsme to dělali skoro dva roky. Kavárny, plovárny, vinárny, výlety. Šíleně jsem ji miloval a myslím, že ona se mnou též ráda trávila čas, jo, se mnou bývala sranda, spousta lidí by mohla vyprávět.

„To je nádhera“ – řekla Mrs. Wallisburry při pohledu vzhůru na věž, svatba se totiž konala v proslulé Staroměstské radnici.

„Nevídané“ – přidala se její sestra, paní Heinz z Kolína nad Rýnem. „A co je tohle? Ty osoby? Co je to za figury?“

„To jsou apoštolové“ – vysvětlila paní Harazimová. „Naposlady jsem je viděla, když mi bylo pět, co jsem zpátky, jsem tu nebyla. Ale oni tady chodí možná už dvě stě let.“

„Cože?“ – řekla Mrs. Wallisburry. Bydlela v kanadském městě Burnaby, odkud je coby kamenem dohodil na Aljašku, ale příšerně daleko do Prahy. Cestovala dva dny, byla velmi unavená, vždyť jí bylo sedmdesát devět let. Stejně jako její o něco mladší sestra byla pratetou ženicha, který se jmenoval Matthew Booth a byl z Kapského Města. Jeho otec sice zrovna přiletěl z Floridy, ale jinak žil se svou třetí manželkou Ritou v Buenos Aires. Ta rodina byla prostě trochu rozlezlá.

„Cože? Dvě stě let? Nemůžeme se tady trochu projít?“

„A zde, na tomto místě“ – pravila o pár minut a kroků dál paní Harazímová – „bylo popraveno dvacet sedm českých pánů. Stalo se to v roce šestnáctsetdvacet a pak přišlo temno.“

„Co to znamená?“

„Tři sta let nás okupovali Habsburkové. Rakušani a Němci.“

„Němci taky?“ – řekla Mrs. Wallisburry a podívala se káravě na sestru, která však otázku neslyšela, neboť se již vydala k budově, kde za chvíli začínal obřad.

„U nás zase nedávno zabil jednoho Čecha medvěd“ – navázala stará zálesáčka ze severozápadních hvozďů, když zjistila, že německou otázku v nepřítomnosti viníků nemá cenu řešit – „možná to byl Čechenec, každopádně někdo z Evropy.“

„Prosím vás, jak je to možné?“ – to promluvil ženichův svědek Pierre, pohledný Francouz žijící na Reunionu.

„Nedával pozor. To je jeho vina, člověk musí pořád dávat bacha.“

Paní Harazímová i Pierre lehce nadzvedli obočí a udiveně zakroutili hlavou, dejme však radši zase slovo Zikmundovi, ať nezapomeneme na hlavní dějovou linii.

Vzali jsme se několik týdnů poté, co mi Lucie oznámila, že je v jiném stavu. Měl jsem velkou radost a přívál pozitivní energie jsem věnoval shánění většího bytu a peněz. V obojím jsem byl později úspěšný, začal jsem jako licitátor na prvních dražbách a své zkušenosti jsem průběžně výhodně zúročoval. V byznysu jde v podstatě o to, vědět, o kolik si můžete říct, umět odhadnout lidi a nebát se jít sem tam do konfliktu. V druhém kole privatizace už jsem patřil mezi mistry oboru a stal se postupně

spolumajitelem několika výnosných podniků, jejichž podíly jsem časem opět prodával a kupoval další, které měly větší perspektivu. Když získáte prvních sto milionů, situace se tak nějak vyjasní, a pokud nejste gambler, můžete žít docela hezky. Ale to jsem pár let přeskočil, v době, kdy se měla narodit Anička, jsme bydleli v poměrně skromném, byť příjemném bytě v Dejvicích, blízko Kulaťáku. Měl jsem favorita – mám samozřejmě na mysli to auto a ne kolo – nosil jsem nápadné kravaty a chodil úřadovat do kanceláře, kterou jsem si fanfarónsky pronajal na takzvané dobré adrese na Národní třídě 37.

Třiadvacátého května roku 1992 jsem však do práce nejel, protože jsem spěchal spatřit své první dítě. Porodnice v Apolinářské ulici je pozoruhodný novogotický objekt, který navrhl architekt Hlávka jakoby do nějakého jiného (nejspíš anglického) města. Ale Pražané svůj jako hrad působící dům vždy ctili a Lucii i mně se toto místo zdálo pro narození naší dcery jediné možné. To byla krásná chvíle, poprvé toho andílka vidět a držet v náručí. Byl jsem prototypem šťastného otce, jak to má být, jak je vykreslen ve všech feministických příručkách a ženských časopisech. Neopil jsem se jako mnozí jiní při těchto příležitostech, chodil jsem po nemocniční zahradě a mé srdce si prozpěvovalo o zdravém těle a zdravém duchu. Pak jsem jel do centra a na chvíli se zastavil na náplavce u Jiráskova mostu. Pozoroval jsem labutě – jak je to možné, že je páreček monogamní po celý život, to bych je chtěl vidět ve světě lidí. Ve světě nás, lidí. Ale je to dojemné, uvažoval jsem, vždyť já jsem Lucii taky po celou dobu věrný, a je to přirozené a pěkné. Život je krásný, zvláště venku – to jsem prý říkal, když mi bylo šest, a po třiceti letech se mi to jen potvrzovalo. Nasedl jsem opět do auta, půjdu ještě pracovat, když mám tak plodný den, určitě všechno půjde samo. A když jsem zatočil na Klárov, tak jsem ji uviděl.

Seděla jako hříbeček na trávě vedle prázdné lavičky a usedavě plakala, což se poznalo jen podle pohybu ramen, neboť tvář jí zakrývaly padající vlasy. Byl krásný den, okolo chodili smějící se lidé, nedávalo to žádný smysl.

„Jiříno“ – řekl jsem, neboť to byla ona – „co se děje?“

Neviděli jsme se víc než čtyři roky, ale poznal jsem ji okamžitě, málem jsem naboural do sloupu, jak jsem se snažil zastavit na chodníku.

„Nic... nic se neděje. To jsi ty? Kde se tu bereš?“ – vzlykala.

„Přilétám na křídlech andělů, abych napravil křivdy. Tobě nikdo nesmí zkřivit vlas“ – promluvil rytíř. Hřívu měla mimochodem stejně monumentální jako před lety.

„Mně nikdo neubližuje.“

„Co se stalo?“

„On... on mě asi opustí...“

„Kdo?“

„Můj muž, můj Oskar...“

„Ty jsi vdaná?“

Takže teprve teď se rozbřečela, předtím to byla taková srandička. Sklonil jsem se k ní, ale jinou reakci než nepříjemné lupnutí v mých zádech to nepřineslo. Přisedl jsem tedy na zem, objal ji kolem ramen a chvíli sušil její slzy svou košilí.

„On... on je... já ti to nemůžu říct...“

„Uklidni se, zlatíčko. Co pro tebe můžu udělat?“

„Nic, vůbec nic...“

„Ale prosimtě, vždycky je nějaké řešení.“

„Uoááááá...“

„Ale přece...“

„Uááá uááá...“

...a protože se taková situace nedá dlouho vydržet, nahlédněme na krátký okamžik do obřadní síně, kde si sněhobílá nevěsta ve splývavých šatech (není ona v pozeňnaném stavu?) a švarný ženich se světlemodrým motýlkem zrovna předávají prstýnky ze čtyřiadvacetikarátového zlata. Svědkyně nevěsty (její sorbonnová spolužačka, Arménka z olejářské rodiny) se usmívá na ženichova svědka, velkého fešáka, svatebních hostů je jak smetí, na varhany hraje známý, poněkud dekadentní pražský muzikant, oddávajícím je samozřejmě primátor. Mlask mlask, a je to.

Odvezl jsem ji domů, tedy k ní domů, do rozlehlé vily v Braníku a tam mi vyprávěla svůj tragikomický příběh. Zhruba před rokem si vzala velmi movitého a úspěšného mladého muže. Byl evidentně do světa a v devadesátém roce se mu podařilo realizovat jeden roztomilý kousek. Před listopadem pracoval v úřadu RVHP v Moskvě a v mezidobí, než tu věc zrušili, odklonil několik nákladních lodí brázdících Tichý oceán s brazilskou rudou do jiných přístavů, než kam původně směřovaly. Na startu patřil náklad samozřejmě československému státu, ale v cílových přístavech už ne, a to byla ta finta, kterou Jiřinin manžel vymyslel, protože dobře věděl, že ministerstvo má zrovna jiné starosti. Navíc – na svatební fotografii (kterou jsem ale musel vyjmout z rozbitého rámu na podlaze) vypadal dobře, prostě krasavec, možná jen ten knír mohl být o maličko decentnější. Mému kotátku se zjevně líbily různé dárčky a výlety do New Yorku, Bagdádu, Monte Carla i nové Moskvy, Oskar byl velkorysý, pozorný a nejspíš i zábavný. Pak došlo k několika drobným zádrhelům v choulostivých situacích, což vyvrcholilo dnem, kdy Jiřina našla svého muže v posteli se svým bratrem. Po tomto pěkném rodinném setkání následoval poměrně dramatický manželský rozhovor, ze kterého vyplynulo, že Oskar špatně odhadl své možnosti. Prostě se spletl, nebyl bisexuál, ale klasika, homo origoš.

„Co mám dělat?“

Už byla klidnější, ale sebevědomím nehýřila. Vypadala moc pěkně, takže jeden nápad jsem měl, ale nechal jsem si ho pro sebe.

„Nechceš se se mnou vyspat?“

„Cože?“

„Myslím, že by mi to pomohlo...“

„Vážně?“

„No, jestli se ti nechce... nebo nemůžeš...“

„Jiřino!“

Tak takhle k tomu došlo, přísahám bohu.

Myslím, že když se člověk miluje s někým, koho důvěrně zná,

po několikaleté přestávce, zažívá jistou fázi reinkarnace, samozřejmě ta pauza nesmí být příliš dlouhá. V našem případě byla, řekl bych, tak akorát. Když k tomu připočtu pravděpodobnou předcházející sexuální abstinenci odjakživa nenasytné Jiřiny, není divu, že akt to byl velkolepý. Divoký, bouřlivý, něžný i jímavý a znovu divoký a bouřlivý. Třikrát a dost. Zpátky do porodnice jsem se neodvážil, ale budiž mi připsáno k dobru, že jsem jel domů a umyl okna.

V Braníku to tedy dopadlo dobře, dokonce by se dalo říct, že incident do jisté míry přispěl k záchraně Jiřinina manželství, došlo totiž k prozření. Na začátku devadesátých let doba nebyla zralá na nějaké coming outy, ještě se nenosily velké mediální zpovědi a tomu, že bude v Praze za patnáct let největší Gay Pride ve střední Evropě, by se tehdy každý hlasitě smál. Oskar měl kšefty a společenské postavení, o které nechtěl přijít, a ona taky neměla nejmenší chuť jít se svou životní úrovní dolů. Ne že by si nevěřila, možnosti byly, nepochybně, nicméně jeho obchodní a diplomatické schopnosti a její pragmatičnost způsobily, že jejich svazek byl zachován, jen se k nim přistěhoval Jiřinin bratr, který se mimochodem jmenoval Egon a později proslul jako spoluvůrce zákona o registrovaném partnerství. Skoro by se dalo říct, že bez Egona by tento zákon nevznikl, a je paradoxem, že ho on sám nikdy nevyužil. Oskar byl holt větší byznysmen než homosexuál, což demonstroval i tím, že se s Jiřiníným těhotenstvím smířil během dvaceti vteřin. Časem se narodilo zdravé dítě, které vyrůstalo ve výstavní péči matky, otce a strýčka a nechápalo, že v některých domácnostech jsou rodiče jen dva.

Tohle všechno ovšem Zikmund nevěděl, neboť se o to nestaral. Za svůj úlet se sice nijak zvlášť nestyděl, ale považoval za rozumné o tom pomlčet, a tak se Jiřina již po druhé vypařila z jeho života.

„Máš teď čas? Můžeš jet se mnou pro Aničku?“

„Proč proboha?“

„Tak pojedeš nebo ne? V životě jsi tam nebyl.“

Měli jsme velmi pěkný vztah, jen začala občas trochu poroučet, což jsem snášel čím dál hůř. Zdálo se mi však, že je poslední týden trochu nervózní, tak jsem se podvolil a sedl s ní do auta. V té době už jsme měli poměrně hodně peněz, bydleli jsme ve velkém domě v Hodkovičkách a náš andílek si chodil hrát s Číňany a černoušky do americké školky v krásné vile na Lhotce. Nehoroval jsem pro to nijak zvlášť, ale Lucie si to prosadila (naučí se anglicky, seznámí se s jiným typem života, nebude xenofobní a podobně). Vešli jsme do zahrady a moje první myšlenka byla – proč já nemůžu taky žít tady? Na světě je sice krásně, ale hlavně venku. Proč intrikuju s těmi idioty na burze, prohlubuju své psychické poruchy a ničím si nervy v letadlech? Dobře, není mi pět, ale mohl bych dělat vychovatele, děti mám přece rád.

„Tak, co tomu říkáš?“ – pravila Lucie přísně.

„Je to... prostě nádhera.“

„Nádhera? Tak nádhera? Kam čumíš, tam se podívej!“ – naměřovala můj pohled do jiného kouta zeleného ráje.

U záhonu tulipánů si hrály dvě děti, jedna z nich byla Anička. A ta druhá – to byla taky Anička... nebo už schizofrenie propukla naplno?

„Co... kdo to je?“

„No, to mi snad povíš ty, hajzle.“

„Jak já? Neznám ji, vidím ji prvně.“

„Tím hůř. A její matku, tu znáš?“

„Kdo je její matka?“

„To dítě se narodilo 23. února v devadesátém druhém, přesně devět měsíců po Aničce. Chápeš to? Co mi k tomu řekneš, ty dobytku?“

Co k tomu říct, že? Ukázalo se, že Lucie nevaří z vody, když poněkolkáté viděla obě rozkošně nazrzlá děvčátka zaujata společnou hrou, neváhala a jednala. Pro shánění jistých informací jsou ženy obdařeny speciálním talentem a ta moje byla v této oblasti, jak se ukázalo, vysoko nad průměrem. Ostatně, nebylo

to příliš těžké, stačilo jedno ristretto v Louvru s Jiřinou (ve školce ji občas potkávala), která, chudinka, neměla zdání, že je obětí rafinovaného výslechu. No, a když to zjistila, bylo tak nějak pozdě.

„Nerozvedu se s tebou“ – oznámila mi Lucie o několik týdnů později – „ale mám tři podmínky.“

Neměl jsem vůbec žádný nápad na komentář.

„Zaprvé – nebudeš se s nima stýkat, ostatně o obě je dobře postaráno. Zadruhé – Anička bude chodit do české školky. A zatřetí – umyješ okna v celém baráku. Ani se neptám, jestli souhlasíš.“

Oken jsme měli tedy dost, ale mohlo to dopadnout hůř. Paradoxně největší problém vznikl s Aničkou, občas plakala a ptala se po své nerozlučné kamarádce. Lucie jí nejdříve řekla, že se celá jejich rodina odstěhovala do Afriky a ona to druhý den hledala na mapě. V příštích měsících jsem jí před spaním vyprávěl výlučně příběhy o šelmách v poušti, nic jiného nechtěla slyšet, a opakovaně jsem jí slíbil, že do Afriky pojedeme. Nebyl jsem na sebe příliš pyšný. Stoikové hlásali, že na světě jsou jen dva druhy lidí – oni a blázni. Dříve jsem podvědomě inklinoval spíše k druhé odrůdě, ale po této příhodě jsem se stal typickým představitelem té první. Začal jsem se řídit heslem – nepřemožitelný můžeš být, nepustíš-li se do žádného zápasu, v němž zvítězit není ve tvé moci – a, upřímně řečeno, byla to docela nuda.

Nechme nyní Zikmunda s Lucií být, opravdu, bohužel, není co vyprávět, něco však zmínit musíme. Jednou z činností, kterou se náš protagonista pokusil nudu mírnit, bylo malování. Vytvořil během let několik desítek obrazů, nedisponoval žádnou průpravou ani talentem, k dispozici měl jen svou duši. Často jim přiděloval latinské názvy, snad proto, aby naznačil téma, kterým se zrovna zabýval, když už z vizuálního dojmu se nedalo vyčíst vůbec nic.

Mezitím se svatebčané přemísťují na hostinu do břevnovského kláštera, možná je dobré zmínit, že šéf AAA Taxi označil tento

přejezd za kšeft roku. Kolona zabočila kolem Rudolfinu a před účastníky výletu se otevřelo panoráma Pražského hradu, prostě pohádka roku.

„Áááá... tam se musíme podívat, rozhodně“ – zaznělo téměř unisono. A tak na řadu přichází zastávka na Hradčanském náměstí a naši staří přátelé Walter a Lewis už cosi počítají.

„Má jich být sto“ – řekl jeden z nich (bohužel jsou k nám zrovna otočeni zády).

„Nejméně sto“ – přidala se paní Heinz.

„Čeho sto?“ – vyzvíдалa Mrs. Wallisburry.

„Promiňte, že se vám do toho pleťu, ale máte dvě stě let starou informaci. Pražských věží je dnes už přes pět set“ – vstoupil do hry příčinlivý průvodce s pozoruhodně nevkusnou vlaječkou v ruce. „Přesný údaj nikdo nezná, je třeba provést přesný výpočet z letadla, zatím to nikdo bohužel neučinil.“

„Já tady mám letadlo“ – vmísil se do debaty ženichův otec – „můžem to spočítat zítra. Zítra dopoledne, odpoledne musím být v Madridu.“

„Považoval bych si za čest, zúčastnit se takhle velkolepé akce, pane. Jak velké je to letadlo?“ – horlil dále průvodce s mávátkem.

„Přátelé, přátelé, musíme jet dál, aby nám to nevystydlo, hahaha, pojďte, pojďte!“ – ani nevíme, z čích úst zazněla tato věta v češtině, pravděpodobně nějaký velící důstojník ze zásobovacího štábu.

Zdá se, že vše běží jako na drátkách, což ovšem a priori neplatí pro všechny postavy tohoto příběhu.

„To je Zikmund? Pan Zikmund Liška?“

„No ano, kdo volá?“

„Já jsem... jmenuju se Yveta. Weinlich.“

„Weinlichová?“

„Asi ano. Tady v Čechách ano. Já tady nežiju, víte?“

„Co byste si přála?“

„Prosím vás, nemohl byste se se mnou sejít? Chtěla bych... chtěla bych vám něco vyprávět. A na něco se zeptat. Je to

komplikované...“

„Vy jste z nějaké detektivky? Nebo sci-fi?“

„Kdepak, já jsem velmi skutečná. Možná až moc.“

„Na co se chcete zeptat? Jak se mě to týká?“

„Vlastně bych vás chtěla pozvat na svatbu.“

„Vážně? Na čím?“

„Na svoji. Nemohli bychom se opravdu potkat?“

Ve Slávii svého času hrával na klavír pan Fajrajzl, ročník 1921, specialista na Ježka, teď tam seděl nějaký vlasatý konzervatorista a hrál tak nějak cokoli. Inu, dlouho jsem v žádné pořádné pražské kavárně nebyl, ztratil jsem pouvoir vyslovovat soudy, ale nikoli právo na názor. Bohužel. Ženě, která seděla naproti mně, bylo tak asi dvacet a vypadala nádherně, nemohl jsem z ní spustit oči. To snad není možné, ty oči, vlasy...

„Musím vám říct něco důležitého hned na začátku. Jsem pravděpodobně vaše dcera.“

„Moje dcera? To asi těžko. I když – bylo by mi ctí, jste krásná.“

„Děkuji, ale o to nejde. Víte, je to trapné, já vás vůbec neznám...“

„Prosím vás, kdo je vaše matka?“

„Moje máma je Jiřina Weinlich, vy ji asi znáte jako Mařákovou. Znáte ji, že jo?“

„Ano, znám.“

„Já o vašem příběhu vím jenom z vyprávění, ale povězte mi – je možné, abych byla vaše dcera? Je mi jednadvacet.“

Chvilí jsem se díval do jejích zorniček a padala na mě celá vesmírná tíž.

„Ano, je to možné. Narodila jste se... v únoru?“

„Třidvacátého, v devadesátém druhém. Jmenuju se Yveta.“

No jo. S tím jsem nepočítal, to teda ne. Několik minut jsme hledali způsob, jak komunikovat. Pak jsem objednal víno a tukli jsme si na tykání. Bylo to nervózní a náročné. Pil jsem Bardolino, ročník 2006, a poslouchal zvláštní příběh, který se mě tak zatraceně týkal.

„Z Prahy jsme odjeli, když mi bylo asi devět. Všichni čtyři.“

„Čtyři?“

„Rodiče, já a strýc Egon, žil s námi celou dobu.“

„Proč jste vlastně odjeli?“

„Řekla bych, že otec měl prsty v nějakých divných kšeftech, věděl jsi, že uměl arabsky? Jestli jsem to správně pochopila, po jedenáctém září se hodně věcí změnilo a on se dostal do problémů. Naši prodali, co šlo, chvíli jsme trajdali po světě, nějaký čas žili v Argentině, taky v Číně a potom v USA. Já si to pamatuju jako úžasnou cestu kolem světa, permanentní mejdan, ale myslím, že to byl permanentní útěk. Skončili jsme v Bruselu.“

„Proč?“

„Z kriminálníků se tam stávají slovutní občané a jsou tam nejlepší restaurace na světě.“

„Hmmm...“

„Žertuju, ale matka tohle říkala. Myslím, že po krizi dva tisíce osm tam otec dostal nějaký dobrý kšeft. Nebo ho do Justus Lipsius nasadila CIA.“

Možná, že jen vyměnil RVHP za Evropskou unii. To je teda divočárna. Dopíjeli jsme druhou láhev a dívali se na stříbrnou hladinu Vltavy.

„To je nádherné město, jsem ráda, že jsem se tu narodila.“

„Mluvíš dobře česky.“

„Doma jsme mluvili jenom česky, nesnášela jsem to, ale teď jsem hrozně ráda.“

„Ne, já jsem rád. Jsem šťastný, že jsi tady, že jsi zavolala. To mi úplně změnil život. Vůbec nechápu, že mě to nenapadlo.“

„Mě by to taky nenapadlo. Nikoho asi.“

„Pamatuješ si Prahu?“

„No jistě, vždyť jsem tu chodila do školy. Taky vzpomínám na zoologickou a zrcadlové bludiště na Petříně. A už ve školce jsem měla výbornou kamarádku, byla mi hodně podobná, jenže pak se někam odstěhovali.“

Takže o Aničce neví? To jí matka nepověděla?

„Co vlastně dělá Jiřinin bratr, tvůj strýc Egon?“

„Ten je čiperný, to bys nevěřil. Nejdřív se zamiloval do kubánského módního návrháře, asi rok společně meditovali v Peru. Krásnej kluk, ten Kubánec, ovšem strýc mu utekl se zápasníkem wrestlingu. Teď snad žije s nějakým švédským muzikantem. Naposledy poslal společné foto z Londýna, vypadali jako ABBA na lovu.“

Každopádně život rodiny mé dcery byl velmi pestrý. Vůbec jsem se tam nehodil, vrtalo mi hlavou, proč Yvetě Jiřina o mně vlastně řekla, proč jí to celé vyprávěla. A pak přišla zpráva dne.

„Můj otec... Oskar je mrtvý.“

„Cože?“

„Ano, asi půl roku.“

„Co... co se mu stalo? Nehoda?“

„No...“

„Jak umřel?“

„To je těžko uvěřitelná historka.“

„Vážně?“

„Sežral ho medvěd.“

„Kecáš.“

„On se v posledních letech úplně zbláznil. Chodil ve vyšíváných džínách nebo v sáří, lítal na rogalu, skákal padákem, koupil si dokonce motorku. Všechno mu bylo jedno. A pak ho jeden z těch bruselských lobbyistů, což jsou velmi divní lidé, vzal na ryby do Kanady. Vrtulníkem tě zavezou do divočiny a tři neděle jedeš zpátky do civilizace.“

„Tři týdny?“

„Jo, na kánoí, pěšky, jak se dá. A živíš se tím, co ulovíš.“

„Měli chuť na medvědí tlapu?“

„Ale ne, byla to nehoda. Byli čtyři, myslím, že byli ožralí, když v noci narazili na samici grizzlyho s mláďaty, nikdo mi to pořádně nechtěl vysvětlit. Ale už se stalo.“

„To je strašné, promiň.“

A tak vyprávěla dál – jak ti opilci pravděpodobně zdrhli a zanechali Oskara v nerovném boji. Jak ho našli druhý den roztrhaného a jak ho potom s matkou pohřbily na bruselském